

Alkohol, sige, at hele Ministerens Argumentation paa dette Punkt gik ud fra, at Forbud mod Udskænkning og Salg af Alkohol var indtraadt, idet han henviste til, at man kunde lave store Emballager af Chokolade og fylde dem med Spiritus og paa den Maade omgaa Udskænkings- og Salgsreglerne. Men det er kun et tænkt Tilfælde; thi saa længe vi ikke har Forbud mod Salg og Udskænkning, vil man slet ikke lave saadant noget. Jeg indrømmer, at hvis vi kommer til Forbud mod Salg og Udskænkning, maa man ogsaa tage en saadan Bestemmelse med; men saa mener jeg rigtig nok, den skulde formes saaledes, at man kunde forstaa, at det, der blev forbudt, var noget, der virkelig indeholdt en Omgaaelse af Reglerne. Saa længe derimod vi ikke har et saadant Forbud, er der ingen Fare for, at man skal fabrikere Chokolade, der indeholder saadanne Mængder Spiritus, at det frembyder nogen som helst Fare.

Med Hensyn til Ændringsforslaget om, at det sidste Stykke af § 28 skal gaa ud, vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at jeg i Gaar udtalte, at jeg var enig med den ærede Ordfører i, at den Slags — han kaldte det Smugdrikkeri, men det kan man ikke kalde det; Overtrædelse af Udskænkingsreglerne vil jeg snarere kalde det — ikke bør finde Sted; men jeg finder, at Stykkets Affattelse er meget uklar og af en saadan Natur, at Bestemmelsen meget let vil ramme uretfærdigt. Det er Nydelser af de stærke Drikke, der er Forbrydelsen; men i Nydelser er jo Sælgeren ganske uden Skyld, idet han aldeles ikke kan kontrollere, hvor de paagældende gaar hen og nyder den Bajer, de køber hos ham. Motivet for at lade Stykket gaa ud er, at man muligvis kunde finde en anden Formulering, der ikke i saa høj Grad var vendt mod den handlende, som netop denne Bestemmelse er det. For Resten er det uklart efter Stykket, hvem der egentlig skal straffes. Ved et flygtigt Øjekast ser det ud, som om det kun er Nyderen, der skal straffes, men ved nærmere Eftersyn vil ogsaa Sælgeren kunne rammes, og det har formentlig ogsaa været Formaalet. Men det er urimeligt, at man saaledes er udsat for at straffe den ene for, hvad den anden begaar.

Den højtærede Minister anbefalede at stemme imod vort Ændringsforslag Nr. 13 om, at Beværtere og handlende kan være Medlemmer af Bevillingsnævnene. Den højtærede Minister udtalte noget i Retning af, at man skulde være aldeles sikker paa, at disse Medlemmer, der faktisk sad som en Slags Dommere, ikke lod sig lede af person-

lige Interesser. Maa jeg nu sige til den højtærede Minister, at der er en meget betydelig Forskel paa egentlige Dommere og Embedsmænd og saa saadanne Folk, som sidder i et Bevillingsnævn. Dommere og Embedsmænd er udnævnte af Administrationen og er altsaa Administrationens og Statsmagtens Tjenere; men her drejer det sig om folkevalgte Mænd, og naar man har saa stor Tillid til den almindelige Valgret, som man siger, synes jeg ogsaa, man kunde vise den Tillid til den almindelige Valgret, at man var overbevist om, at der ikke vilde vælges Folk, som var ukvalificerede til at sidde i disse Bevillingsnævne. I stede højere Grad gaar man over til at besætte den Slags Funktioner ved Valg af de lovgivende eller kommunale Forsamlinger; men man maa ogsaa være klar over, at man maa give alle Ret til at træde ind som Medlemmer i disse Nævne. Ellers vil man efterhaanden afskære sig fra overhovedet at faa saadanne Nævne besat, idet man ikke vil kunne nævne et eneste Nævn, uden at Folk, der har ond Villie, vil kunne mene, at det eller det Nævnsmedlem har en vis økonomisk Interesse i det paagældende Nævns Afgørelse. Lad mig f. Eks. nævne Huslejenævnene, hvortil der vælges Husejere og Lejere. Efter den Teori, den ærede Ordfører og den højtærede Minister har stillet op, skulde disse Folk være ganske ukvalificerede til at sidde i disse Nævne, fordi de paa den ene Side selv er Husejere og som Følge deraf interesserede i, at Lejen stiger, og paa den anden Side som Lejere er interesserede i, at Lejen holdes nede. Det maa man se bort fra. Man maa, naar der vælges Tillidsmænd til saadanne Nævne, stole paa, at de træffer Afgørelsen efter bedste Skøn. Jeg kunde fristes til at sige, at hvis man ikke vil have Beværtere siddende i Bevillingsnævnene, burde man egentlig heller ikke have Afholdsmænd ind i dem, for de har ogsaa en særlig Interesse i, at Afgørelsen træffes paa en bestemt Maade.

Jeg kommer saa til den højtærede Ministers Omtale af Ændringsforslag Nr. 18, og dér er jeg saa heldig at være enig med Ministeren. Efter det Flertalsændringsforslag, som her er stillet, vil det være saaledes, at hvor der er Tale om at give en Bevilling til en Statsinstitution, f. Eks. til en Jernbanestation, kan Overbevillingsnævnet ikke gøre det, naar paa Landet Sogneraadet eller Bevillingsnævnet ikke anbefaler det. Det kan jeg aldeles ikke være med til; jeg synes ikke, at dette er et saadant lokalt Spørgsmaal, at man kan overlade det til den paagældende Kommunes Sogneraad eller Be-